

Závěr

V první části své práce jsem se zabýval charakteristikou dědického práva, jeho základními zásadami a principy dědického práva. Ve druhé části práce jsem popsal vývoj dědického práva v České republice a to podrobněji úpravu dědického práva podle Obecného zákoníku občanského z roku 1812, kterou považuji vůbec za stěžejní i pro kodifikační práce z posledních let. V další části práce nastiňuji úpravu a základní změny, které byly provedeny Občanskými zákoníky z roku 1950 a dále 1964. Dále se přes platnou právní úpravu a zmínku o některých praktických otázkách týkajících se průběhu dědického řízení dostávám k návrhu nového Občanského zákoníku.

Vzhledem k tomu, že kontinuita dědického práva byla násilně přetržena převratem v roce 1948 a následně přijetím Občanského zákoníku z roku 1950, není po změně společenských poměrů po roce 1989 a návratu naší společnosti k demokratickým principům, jednoduché úpravu dědického práva, a práva občanského vůbec, těmto novým poměrům přizpůsobit. Velmi proto oceňuji snahu o přijetí nového Občanského zákoníku, v rámci kterého bude podrobně upraveno i dědické právo a to podle vzoru několika evropských zemí. I přes to, že jsou některé aspekty, které by nová úprava přinesla, s ohledem na desítky let zavedenou praxi i povědomí občanů, kritizovány, považuji novou úpravu dědického práva za správnou a navracející se zpět k hodnotám, které vyznává demokratická společnost. Je však škoda, že ke kodifikaci občanského práva nedošlo již v průběhu první poloviny 90. let minulého století, neboť v současnosti by tato úprava již byla dávno uvedena v praktický život, což by podle mého názoru velmi přispělo k přehlednosti našeho právního řádu.